

En hälsning från oss på

ABRIGO

Rainha
Sílvia

Kära Abrigovänner,

Jag skriver detta en kall men solig dag i början av september, hösten har kommit till Stockholm. För en stund sedan talade jag med César som är ansvarig för vårt nystartade pojkkprojekt, han berättade att det är 38 grader i Itaboraí - och då är det ändå vinter i Brasilien! Under dagen har flera personer ringt till mig med frågor om Abrigo och vårt arbete bland kvinnor och barn. Det är trevligt med dessa små samtal, med nya och gamla givare. Några ringer för att önska ett gratulationsblad för att uppvakta vid en högtidsdag, andra ringer i sorg över en förlorad släkting eller vän. Många väljer att byta några ord och höra sig för om arbetet på Abrigo, och jag får ytterligare bevis på det stora engagemang som finns för Abrigo, och jag kan fortsätta arbetsdagen med ny energi. Det är tydligt att minnes- och gratulationsgåvorna ökar och de är av växande betydelse för vårt arbete.

En dag i slutet av juni fyller Brasiliens största och mest inflytelserika veckotidning, Veja, ett stort uppslag med rubriken; "För ett slut på straffriheten". På

Vill du hedra en anhörig med en minnes- eller högtidsgåva? Ta kontakt med oss så får du snabbt fram ett blad till önskad adress. Kontaktuppgifter finner du nedan.

PELO FIM DA IMPUNIDADE

Protesta, até que o
seu governo seque
na guerra do Rio
de Janeiro, de um
novo o tempo já do
L'Espresso, sem
divulgar. Na mesma
data, o presidente do
partido estava a

bilden intill står jublande parlamentsledamöter med knutna nävar i luften. Tittar man bara på bilden får man intrycket av politiker som firar en stor triumf; ett fredsavtal eller en valseger. Men nej, "segern" som firas är att parlamentet genom en omröstning beslutat att "stoppa straffriheten". Inte för korrumperade politiker eller näringslivshöjdare – som på de mest anmärkningsvärda vis klarar sig undan trots grova brott – nej utan straffrihet för barn. För barn är man tills man fyller 18 år, enligt FN:s barnkonvention. Barn på 16 år som begått grova brott ska nu behandlas som vuxna av rättssystemet. Enligt den nya lagen ska straffen avtjänas på specialavdelningar vid landets fängelser. Men risken är stor att dessa inte kommer skilja sig från landets vanliga fängelser, som är vansinnigt överfulla, där våld och upplopp är vardag och rehabilitering är ett okänt begrepp.

Drivande för lagändringen har talmannen Eduardo Cunha varit, han har under samma period blivit avslöjad för sin inblandning i landets största korrupsionsskandal i modern tid. Samtidigt som han och flera kollegor utreds för sina brott väljer de alltså att rikta sitt fokus mot ungdomsbrottslingar, ironin är slående.

Brasilien har enorma problem med våld. 2013 mördades över 50 000 människor, fler än i något annat land i världen. Vapen finns i överflöd och ett vapen i ett barns händer kan åsamka lika stor skada som i en vuxens. Detta våld skapar otrygghet och rädsla. Det är lätt att ropa på skärpta straff, det är konkret och lättbegripligt, men enkom straff minskar inte brottsligheten. Det krävs krafttag för att få bukt med våldet. Det krävs insatser för att minska antalet vapen och drogerna som flödar, åtgärder mot rasism och de avgrundsdjupa samhällsklyftorna. Långsiktiga satsningar med utbildning, arbetsmöjligheter och framtidshopp för unga människor. Åtgärder som angriper problemen på riktigt.

Detta är heta ämnen också i vår grupp "Meninos do Futuro", "Framtidspojkarna", som startats under året. Genom denna satsning vill vi hjälpa pojkar från vårt närområde, till samhällsengagemang, självförtroende och framtidsutsikter. Vi vill visa att utbildning är en väg framåt. Och ett alternativ till knarkgängens likgiltighet. Pojkarna som är mellan 14 och 18 år träffas varje vecka för samtal om aktuella frågor men också läxhjälp och samvaro i en trygg och positiv miljö. Hittills har man bland annat diskuterat frågor som rör våld, miljö och utbildning. Målet är alltid att titta på problemens ursprung och att diskutera eventuella lösningar. Man har också

gjort två teaterbesök som uppskattats mycket av deltagarna, ingen hade tidigare besökt en teater. Ledare för gruppen är 21-årige César Lira, som trots sin unga ålder lyckats få ihop en stark och trygg grupp. Vi har förvånats över hur snabbt diskussionerna och aktiviteterna fått resultat. Deltagarnas syn på sin egna situation, sin relation till kvinnor och inte minst deras egna fördomar har förändrats snabbare än vi vågat hoppas. Gruppen startade i april och nådde snabbt sin maxgräns, 18 deltagare. Vi ville inte att gruppen skulle vara större än så, för att möjliggöra diskussioner om svåra frågor såsom familjeförhållanden och anhörigas missbruk, men också om relationer och könsroller. Intresset är nu så stort att vi i augusti kunde starta upp två parallella grupper som leds av deltagarna själva.

Tack vare våra engagerade givare kan vi fortsätta våra insatser bland kvinnor barn, och nu alltså även tonårspojkar. Vi har frågat två av de företag som stöttar oss varför de valt just Abrigo. Sverre Simen Hov från den norska fackorganisationen Lederne skriver såhär: "Organisationen Lederne och dess 17 000 medlemmar har sedan 2010 stöttat Abrigo då vi med vårt bistånd vill nå samhällsförändring på gräsrotsnivå. Att ge unga mammor – som bär på historier av våld och svek – självförtroende, trygghet, utbildning, hopp för framtiden och hjälp att ge sina barn en bättre framtid ändrar ett samhälle från grunden. Vi är stolta över att ha bidragit till att öppna den psykoterapeutiska kliniken som behandlar psykiska trauman- många av barnen har sett deras mammor bli misshandlade och många av mammorna bär på hemska historier av våld och övergrepp. Vårt hopp är att det brasilianska samhället ser och lär av vad de anställda vid Abrigo gör. Då blir Brasilien ett fantastiskt samhälle - precis som Abrigo är."

Från Helsingfors kommer en hälsning från företaget Management Events och deras regionchef Jukka Isokangas. De går in med stöd till kurserna i vår datasal: "Kunskap i IT är ett måste i dagens digitala värld, därför är vi i Management Events glada över att få vara med och stödja Abrigos viktiga initiativ att ge kvinnor och ungdomar datautbildning."

Vi vill också berätta att det norska företaget Jotun, som i Brasilien tillverkar färg för fartyg och oljeplattformar, har valt att sponsra målningen av de murar som omger Abrigo. Murar är tyvärr en nödvändighet, men nu kan de få ett trevligare utseende.

För 16 år sedan kom Nicoles mamma till Abrigo, gravid blott tolv år gammal. Hennes fall engagerade många. Det gör också Nicole idag, sedan början av året läser hon nu vid en folkhögskola i delstaten Espírito Santo, en stor utmaning och upplevelse för en 16-åring. Studierna finansieras av en grupp inom det norska företaget Hydro Aluminium. I vårt rundbrev berättar Nicole själv om sina upplevelser. Det gör även hennes pojkvän Leonardo som också växt upp på Abrigo. Nicole och Leonardo är två ungdomar som trots tuffa förutsättningar bestämt sig för att kämpa för en bättre framtid. Vi kan hjälpa dem tack vare våra givare som tror på långsiktiga insatser, och som möjliggör Abrigos långvariga närvaro.

Vill du ha en fin kalender från Abrigo med bilder från verksamheten? Beställ ditt ex före den 31:a oktober. Kalendern kostar 100 kr. Vi skickar ut den med rundbrevet i december.

Solna, den 10 september 2015
med många hälsningar

Kalle Larsson
Insamlingsansvarig

Abrigos barnbarn

Jag heter Nicole och är 16 år. Ibland tänker jag på att när jag föddes var min mamma tre år yngre än vad jag är nu. Mamma har berättat att barnavårdsnämnden försökte övertala henne att adoptera bort mig. De ansåg att hon var för ung för att kunna ta hand om mig, men hon vägrade att gå med på det.

Jag hade en lycklig barndom på Abrigo som jag ofta drömt mig tillbaka till när livet senare känts ensamt och svårt. För svårt blev det, mamma arbetade och slet med småjobb. Det mesta av hennes lön gick åt att betala mina olika barnvakter. När jag gick i tredje klass och bytt skola fem gånger fick mamma mig inackorderad hos en familj. Med dem bodde jag i sju år och kan inte klaga. De såg till att mina kläder var rena, och att jag skötte min skolgång. Jag åt tillsammans med dem och tittade på tv med dem, men jag kände mig aldrig som en familjemedlem. För att kunna klara av betalningen för min inackordering tvingades min mamma flytta till en av Rios rivningskåkar. Hon arbetade mycket och fick ge upp sina drömmar om utbildning. Så småningom förstod jag att hon drack. Hon kunde ringa och sluddra och gråta. Och ibland luktade hon sprit när hon kom för att möta mig på söndagarna. Ofta var jag väldigt arg på min mamma.

Så kom min 16-årsdag. Den viktigaste dagen i mitt liv. Det var en lördag och mamma hämtade mig och hade en överraskning: vi skulle äta lunch på en restaurang. När vi kom in genom dörren såg vi genast pastor Stefan som höll på att avsluta sin lunch. Vi satte oss ner vid ett bord utan att säga ett ord. Det hade gått

så många år sedan vi såg honom sist, och vi visste inte om han skulle känna igen oss.

En stund senare upptäckte han oss och kom genast fram. Och mamma grät och jag neg, och visste inte vad jag skulle säga och kände mig jättedum. Han bjöd in oss att besöka Abrigo. Och en vecka senare åkte vi dit. Mamma satt tyst under resan och jag förstod att hon funderade på något. När vi kom fram blev vi bjudna på lunch, men mamma sa att hon först ville tala med pastorn. Hon satt tyst en stund, sedan sa hon: öJag har två problem, det ena gäller mig och det andra gäller Nicole.ö öJa, då börjar

vi med ditt problem.ö öJag dricker, och jag förstår att jag måste få hjälp att sluta.ö öOch Nicole?ö öHon har gått ut grundskolan, och vill fortsätta med gymnasiet, men jag har inte längre ekonomiska möjligheter att betala för hennes inackordering.ö Pastorn svarade: öJag kan inte lova något, men kom tillbaka om en vecka så får vi se vad vi kan göra.ö

När vi nästa gång kom till Abrigo såg pastorn väldigt glad ut. öJag har ett förslag till er var!ö Först vände han sig till mamma och sa: öDet finns ett behandlingshem för kvinnor med alkoholmissbruk. Vi känner folk där, som vi har förtroende för och de kommer att ta emot dig. Men du måste själv söka upp dem. Du måste visa för dig själv och för andra att du verkligen vill bli fri.ö

öOch för dig Nicole har vi funnit en folkhögskola. Det är en skola där man bor och går i gymnasiet samtidigt som man får möjlighet till att delta i kurser. Skolan ligger i ett litet samhälle, långt härifrån, nästan 12 timmar med buss. De flesta av eleverna kommer från isolerade gårdar och byar. De känner lika litet till storstäder som du känner till landsbygden. Du får bereda dig på att allt är annorlunda. Några norska vänner till Abrigo har erbjudit sig att betala din skolavgift. Är det något du kan tänka dig?ö Om jag kunde tänka mig! Jag tvekade inte en sekund.

Två veckor senare satt jag på en buss som skulle föra mig de många timmarna till min skola. Jag kände mig full av förväntan, och bara litet orolig. Jag hade fattat ett beslut: Det här skall jag klara! Klockan

swish

Nyhet! Nu kan du skänka en gåva till Abrigo via Swish: **123 904 04 52**

fem på morgonen nådde bussen slutstationen, där två lärare väntade på mig. De tog mig i hand och hälsade mig välkommen och så for vi med bil den sista halvtimmen på småvägar upp mot bergen till det lilla samhället Serra Pelada.

Skolan är en stor och vacker byggnad. Vi sover i fyrabäddsrum, pojkar i en avdelning och flickor i en annan. Det första som överraskade mig var hur tyst allt var. Här är det ingen som skriker, man talar lugnt med varandra. Och så sjunger man! Det verkar som om alla har varit med i körer sedan de låg i vaggan. Jag har blivit väl mottagen av alla, elever och lärare. På helgerna får jag följa med skolkamrater hem till någon av byarna. Där är alla hus byggda på samma sätt, och kyrkorna är vita och med höga torn. öSå ser gårdar och kyrkor ut i Pommern!ö säger mina kamrater. öMen Pommern finns ju inte mer har vår lärare sagtö invänder jag. öPommern finns här hos ossö svarar de då.

Skolarbetet delas mellan gymnasiestudier och kurser på eftermiddagar, kvällar och helger. Efter den första terminen fick vi betyg, och jag är mycket nöjd. Jag hade över medelbetyg i samtliga ämnen. Bäst är jag i filosofi och uppsats. På folkhögskolan studerar vi ett diakonalt program, med kurser i hälsovård, barnavård, geriatrik, men också frågor kring sociala problem, som droger eller rasism. Alla elever är med i någon av skolans körer. Som extra tillval kan man välja pommerska, det språk som många talar med sina föräldrar. Jag har inte vågat mig på det än. Jag tycker det är tillräckligt svårt med engelska. Men med tiden skall försöka. Det är irriterande när mina kompisar ibland går över till ett språk jag inte förstår.

Under lunchen den där dagen då mamma och jag besökte Abrigo började en pojke prata med mig. Han berättade att han jobbade på Abrigo, för att tjäna litet extrapengar, annars studerade han. Det visade sig att vi hade mycket gemensamt, hans mamma hade också bott på Abrigo. Vi bytte telefonnummer, och sedan dess har vi växlat sms. Det känns väldigt bra att ha någon att tala med, som delat samma erfarenheter som man själv. Under vinterlovet fyra veckor har jag bott på Abrigo, och då har vi träffats nästan varje dag. Här känns det som hemma, för här föddes jag och bodde under mina tre första år. På måndag skall jag åka tillbaka till min skola, men innan dess får jag följa med på en teaterresa som ordnas för ungdomar på Abrigo. Jag ser mycket fram emot det. Jag har aldrig förut varit på en teater eller bio.

Leonardo

Det är jag som är Leonardo, Nicoles pojkvän. Nu i september fyller jag 18 år. Jag är äldst av sju syskon. När jag var barn flyttade vår mamma hela tiden runt med oss och stannade aldrig länge på någon plats; ibland bodde vi i något skjul i området kring järnvägsstationen, ibland på gatan och de sista åren innan vi kom till Abrigo i en barack inne på kyrkogården. Mamma försörjde oss genom prostitution, men eftersom hon också använde droger saknade vi det mesta, ibland även mat. När ett av mina syskon dog, inledde barnavårdsnämnden en utredning. Mamma var gravid för sjunde gången och det var så vi hamnade på Abrigo.

En tid senare beslöt domstolen att fyra av mina syskon skulle adopteras bort eftersom mamma inte klarade av att ta hand om oss. Hon fick behålla mig, som var äldst och min nyfödde lillebror. Jag grät mycket. Jag hade också velat bli adopterad, men jag ansågs för gammal. Jag var 11 år. Men på Abrigo trivdes jag bra, här fick jag alltid uppmuntran. Och hit är jag alltid välkommen.

När min lillebror var ett år beslöt mamma att vi skulle lämna Abrigo, hon hade ordnat en bostad. Jag rymde, för jag visste hur det skulle bli. Mamma skulle stanna ett tag, och sedan dra vidare. Det fanns en familj som ofta besökte Abrigo och jag bad att få bo hos dem.

Det blev först ängsliga, för det var emot lagen. Men de sa, att om Abrigo kunde få domarens tillåtelse så skulle de ta emot mig. Det blev en process, och mamma ville inte höra talas om att släppa vårdnaden. Hon tyckte att jag redan var stor nog att arbeta och göra rätt för mig. Men eftersom hon redan hunnit förlora både bostad och arbete lyssnade inte domaren på hennes protester. Det var så jag skaffade mig en fosterfamilj. Abrigo tog på sig ansvaret för min skolgång. Jag har pluggat hårt, och ägnat min fritid åt arbeten på Abrigo, där jag är kyrkvaktmästare på söndagarna. Jag är också med i Abrigos nya projekt Framtidspojkarna. Där lär vi oss att analysera och diskutera frågor som jämlikhet och tolerans.

Det sista året har jag förberett mig för inträdesproven till befälsutbildning i flottan. Jag skulle gärna vilja studera på universitet, men jag måste vara realistisk. Jag är snart 18 år, och har fortfarande två år kvar i gymnasiet. Jag kan inte ligga min fosterfamilj till last hur länge som helst, och under en befälsutbildning får jag möjlighet att avsluta mina studier och kanske även skaffa mig universitetsutbildning. Jag får lön och bostad under utbildningen. Proven ägde rum i juli. Vi var 80 sökande till varje studieplats och jag var naturligtvis mycket glad över att vara en av dem som blev antagen. Nicole är min flickvän och jag hoppas att vi en dag skall gifta oss. En av de saker jag lärt mig på Abrigo är att respektera kvinnor. Nicole har lika stor rätt till en bra utbildning som jag.

Översatt och sammanställt av Stefan Martinsson

(Vi har i texten använt namnen Nicole och Leonardo istället för deras riktiga namn.)

Höstens föredrag

Bokenäsets församlingshem, onsdagen den 4 november kl 19:00

Hunnebostrands församlingshem, tisdagen den 10 november kl 14:00

Vasakyrkan, söndagen den 22 november kl 11:00

Abrigos arbete stöds av:

Hör gärna av dig om din förening eller församling önskar föredrag om Abrigo.

Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 – 2 | Bankgiro 904 – 0452 | Swish 123 904 04 52

info@abrigo.se | www.abrigo.se | facebook.com/AbrigoRainhaSilvia | tel: 0769- 03 60 23

